

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE
ul. Warszawska 12a
24-500 Białe Podlaskie
tel. 83 266 53 53
e-mail: ulak@mbp.og.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Lipiec 2004

Nr 7

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Lipiec 2004

Nr 7

STOLICA APOSTOLSKA

CZŁOWIEK CHORY ZAWSZE ZACHOWUJE SWĄ GODNOŚĆ

*Do uczestników międzynarodowego kongresu
lekarzy katolickich*

W dniach 17-20 marca odbywał się w siedzibie Papieskiego Instytutu Patrystycznego «Augustinianum» w Rzymie międzynarodowy kongres lekarzy katolickich, zorganizowany przez Międzynarodową Federację Stowarzyszeń Lekarzy Katolickich i Papieską Akademię «Pro Vita». Prelekcje i dyskusje, w których wzięło udział ok. 400 specjalistów z wielu dziedzin wiedzy, dotyczyły tematu: «Terapie podtrzymujące życie a stany wegetatywne: postępy nauki i dylematy etyczne». Uczestnicy obrad starali się wyjaśnić i ukazać ryzyko eksperymentów sprzecznych z przysięgą Hipokratesa, która mówi, że nigdy wobec żadnego chorego lekarz nie będzie prowadził działań ani też nie dopuści się zaniechań prowadzących do śmierci. W ostatnim dniu kongresu w Sali Klementyńskiej odbyła się audyencja papieska dla jego uczestników. W przemówieniu Jan Paweł II stwierdził, że «człowiek, nawet ciężko chory lub niezdolny do wykonywania bardziej złożonych czynności, jest i zawsze pozostanie człowiekiem, nigdy zaś nie stanie się „rośliną” czy „zwierzęciem”, ».

Szanowni Państwo!

1. Serdecznie pozdrawiam was wszystkich uczestników międzynarodowego kongresu na temat: *Life-sustaining treatments and vegetative state: scientific advances and ethical dilemmas* («Terapie podtrzymujące życie a stany

wegetatywne: postępy nauki i dylematy etyczne»). Szczególne pozdrowienie kieruję do bpa Elia Sgreccii, wiceprezesa Papieskiej Akademii «Pro Vita», i do prezesa Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Lekarzy Katolickich oraz gorliwego obrońcy fundamentalnej wartości, jaka, jest życie, prof. Gian Luigiego Gigli, który zabrał tu głos w imieniu was wszystkich.

Tematem tego ważnego kongresu, zorganizowanego wspólnym wysiłkiem przez Papieską Akademię «Pro Vita» i przez Międzynarodową Federację Stowarzyszeń Lekarzy Katolickich, jest zagadnienie o doniosłym znaczeniu, a mianowicie stan kliniczny zwany «stanem wegetatywnym». Złożone aspekty naukowe, społeczne, etyczne i duszpasterskie tego stanu wymagają głębokiej refleksji i owocnego dialogu interdyscyplinarnego, czego przykładem jest bogaty i wszechstronny program waszych obrad.

Postawić właściwą diagnozę

2. Kościół z głębokim podziwem i zarazem z żywą nadzieją popiera wysiłki ludzi nauki, którzy na co dzień, czasem za cenę wielkich wyrzeczeń, prowadzą działalność naukową i badawczą, mającą na celu zwiększanie możliwości diagnostycznych, terapeutycznych, prognostycznych i rehabilitacyjnych w odniesieniu do pacjentów w pełni zależnych od opiekujących się nimi osób i od lekarzy. Człowiek znajdujący się w stanie wegetatywnym nie daje bowiem żadnych oznak samoświadomości czy świadomości otaczającego go środowiska oraz zdaje się niezdolny do jakiegokolwiek kontaktu z innymi czy też do reakcji na odpowiednie bodźce.

Naukowcy zwracają uwagę przede wszystkim na konieczność postawienia właściwej diagnozy, która zwykle wymaga długotrwałej i uważnej obserwacji w specjalistycznych ośrodkach, zwłaszcza jeśli weźmiemy pod uwagę liczne i udokumentowane przypadki błędów diagnostycznych. Trzeba też pamiętać, że dość licznym pacjentom dzięki właściwemu leczeniu i trafnym programom rehabilitacyjnym udaje się wyjść ze stanu śpiączki. Wielu innych natomiast pozostaje niestety w tym stanie, nieraz przez bardzo długi czas, nie potrzebując nawet wsparcia techniki medycznej.

Właśnie dla określenia sytuacji pacjentów, którzy znajdują się w stanie wegetatywnym przez okres dłuższy niż rok, wprowadzono termin «trwały stan wegetatywny». W rzeczywistości jednak określenie to nie wiąże się z odrębną diagnozą, ale jedynie umowną prognozą, wynikającą z faktu, że przebudzenie pacjenta jest, ze statystycznego punktu widzenia, tym mniej prawdopodobne, im dłużej trwa stan wegetatywny.

Należy jednak pamiętać i brać pod uwagę, że istnieją dobrze udokumentowane przypadki przynajmniej częściowego powrotu pacjentów do zdrowia, czasem wręcz po wielu latach; dlatego też można powiedzieć, że medycyna jak na razie nie jest w stanie orzec z pewnością, który ze znajdujących się w tym stanie pacjentów powróci do zdrowia, a który nie.

Człowiek pozostanie zawsze człowiekiem

3. Mówiąc o pacjentach znajdujących się w tym stanie klinicznym, niektórzy wręcz podają w wątpliwość ich «człowieczeństwo», jak gdyby przymiotnik «wegetatywny» (dziś w powszechnym użyciu), będący metaforą pewnego stanu klinicznego, mógł czy też powinien być używany w odniesieniu do samego chorego, umniejszając jego wartość i osobową godność. Należy w związku z tym podkreślić, że termin ten, choć używany tylko w zakresie klinicznym, nie jest zbyt trafny w odniesieniu do podmiotów ludzkich.

Przeciwstawiając się podobnym tendencjom myślowym, czuję się zobowiązany ponownie przypomnieć, że istotna wartość i osobowa godność każdego człowieka nie ulegają zmianie nigdy, niezależnie od konkretnych okoliczności jego życia. Człowiek, nawet ciężko chory lub niezdolny do wykonywania bardziej złożonych czynności, jest i zawsze pozostanie człowiekiem, nigdy zaś nie stanie się «rośliną» czy «zwierzęciem».

Także nasi bracia i siostry, którzy znajdują się w klinicznym stanie «wegetatywnym», w pełni zachowują swą ludzką godność. Nadal spoczywa na nich miłujące spojrzenie Boga Ojca, który postrzega ich jako swoje dzieci potrzebujące szczególnej opieki.

Prawo chorego do opieki zdrowotnej

4. W stosunku do tych osób lekarze i personel medyczny, społeczeństwo i Kościół mają określone obowiązki moralne, od których nic mogą się uchylić, gdyż sprzeniewierzyliby się wymogom etyki zawodowej oraz ludzkiej i chrześcijańskiej solidarności.

Tak więc znajdujący się w staniu wegetatywnym pacjent, w oczekiwaniu na przebudzenie lub na swój naturalny kres, ma prawo do podstawowej opieki zdrowotnej (odżywianie, podawanie płynów, higiena, zachowanie odpowiedniej temperatury itd.) oraz do leczenia zapobiegającego komplikacjom, które pociąga za sobą stan obłożny. Ma też prawo do odpowiedniej rehabilitacji oraz do uważnej obserwacji klinicznych oznak ewentualnego przebudzenia.

Chciałbym zwłaszcza podkreślić, że podawanie pacjentowi wody i pożywienia, nawet gdy odbywa się w sposób sztuczny, jest zawsze naturalnym sposobem podtrzymania życia, a nie czynnością medyczną. W zasadzie zatem należy to uznawać za praktykę zwyczajną i proporcjonalną do potrzeb, a tym samym za moralnie nakazaną, w zależności od tego, w jakiej mierze i przez jaki czas zdaje się ona służyć właściwym sobie celom, czyli w danym przypadku odżywianiu pacjenta i łagodzeniu jego cierpień.

W istocie, obowiązek «zapewnienia pacjentowi standardowej w takich przypadkach opieki» (Kongregacja Nauki Wiary, *Jura et bona*, cz. IV) obejmuje między innymi odżywanie i podawanie płynów (por. Papieska Rada «Cor Unum», *Dans le cadre*, 2. 4. 4; Papieska Rada ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia, Karta pracowników służby zdrowia, n. 120). Ocena szans, oparta na niskim prawdopodobieństwie powrotu do zdrowia, kiedy stan wegetatywny trwa ponad rok, nie może, z moralnego punktu widzenia, usprawiedliwić decyzji o zaniechaniu lub zaniedbaniu minimalnej opieki nad pacjentem, która obejmuje odżywanie i podawanie płynów. Jedyłą i nieuniknioną konsekwencją takiej decyzji byłaby bowiem śmierć z głodu i z pragnienia. Dlatego też, jeśli jest podjęta świadomie i dobrowolnie, nabiera znamion autentycznej eutanazji przez zaniechanie.

Chciałbym tu przypomnieć, co napisałem w Encyklice *Evangelium vitae*, wyjaśniając, że «przez eutanazję w ścisłym i właściwym sensie należy rozumieć czyn lub zaniedbanie, które ze swej natury lub w intencji działającego powoduje śmierć w celu usunięcia wszelkiego cierpienia»; takie postępowanie zawsze «jest poważnym naruszeniem Prawa Bożego jako moralnie niedopuszczalne dobrowolne zabójstwo osoby ludzkiej» (n. 65).

Jest ponadto powszechnie znana moralna zasada, według której nawet jeśli istnieje wątpliwość, że mamy do czynienia z żywą osobą, musimy okazywać jej szacunek i powstrzymać się od jakichkolwiek kroków zmierzających do przyspieszenia jej śmierci.

Nie ulegać presji społecznej

5. Nad tą ogólną zasadą nie może przeważać wzgląd na tzw. «jakość życia», będący często rezultatem presji psychologicznej, społecznej czy ekonomicznej.

Przede wszystkim żadna kalkulacja kosztów nie może przesłonić wartości podstawowego dobra, które podlega ochronie, a mianowicie życia ludzkiego. Poza tym, jeśli przyjmujemy, że można decydować o ludzkim życiu na podstawie zewnętrznej oceny jego jakości, to uznajemy tym samym, że każ-

dej osobie można z zewnątrz przypisać niższy lub wyższy poziom jakości życia, a więc i ludzkiej godności: konsekwencją tego byłoby wprowadzenie do stosunków społecznych zasady o charakterze dyskryminacyjnym i eugenitycznym.

Nie można poza tym wykluczyć, że jak wskazują poważne badania naukowe – zaniechanie podawania płynów i pożywienia jest dla pacjenta źródłem cierpienia, choć my możemy dostrzec jego reakcje tylko na poziomie autonomicznego systemu nerwowego oraz mimiki. Nowoczesne techniki neurofizjologii klinicznej oraz diagnostyki obrazowej stosowanej do badania czynności mózgu zdają się wskazywać, że pacjenci zachowują elementarne formy komunikacji i analizy bodźców.

Pomoc pacjentom oraz ich rodzinom

6. Nie wystarczy jednak przypominanie ogólnej zasady, według której jakość życia człowieka nie może podlegać ocenie ze strony innych ludzi; należy podjąć konkretne kroki, przeciwstawiając się presji, jaka często jest wywierana, aby pozbawić tych pacjentów pokarmu oraz płynów i tym samym położyć kres ich życiu.

Należy przede wszystkim wspierać rodziny, których członkowie znajdują się w tym ciężkim stanie klinicznym. Nie można zostawić ich samym sobie, z całym ciężarem ludzkich, psychicznych i ekonomicznych konsekwencji tej sytuacji. Choć opieka nad tymi pacjentami zazwyczaj nie jest zbyt kosztowna, społeczeństwo powinno przeznaczać wystarczające środki na rozwiązywanie tego typu problemów, inwestując w konkretne i stosowne inicjatywy, takie jak tworzenie sieci oddziałów przebudzeniowych, realizujących specjalne programy opieki i rehabilitacji; ekonomiczne wsparcie i domowa pomoc dla rodzin, gdy pacjent, po zakończeniu programu intensywnej rehabilitacji, zostanie przeniesiony do domu; tworzenie hospicjów dla pacjentów, którzy nie mają rodziny gotowej ich przyjąć, lub opiekujących się pacjentami przez określony czas, aby pozwolić wypocząć rodzinom znajdującym się na skraju moralnego i psychicznego załamania.

Właściwa pomoc pacjentom oraz ich rodzinom powinna też przewidywać obecność i wsparcie lekarza oraz ekipy sanitarnej, których obowiązkiem jest umacniać w rodzinie poczucie wspólnoty celów i wspólnie prowadzonej walki o życie; podstawowe znaczenie ma też udział wolontariuszy, gdyż dzięki nim rodzina może wyjść z izolacji oraz poczuć się wartościową a nie osamotnioną częścią społeczeństwa.

W tego typu sytuacjach szczególne znaczenie ma wsparcie duchowe oraz pomoc duszpasterska, która pozwala odnaleźć głęboki sens pozornie beznadziejnej sytuacji.

7. Szanowni państwo, na koniec zachęcam was – jako naukowców odpowiedzialnych za godność zawodu lekarskiego – abyście gorliwie przestrzegali zasady, według której prawdziwym zadaniem medycyny jest «w miarę możliwości leczyć, a zawsze zapewniać opiekę» (*to cure if possible, always to care*).

Niech słowa Jezusa będą dla was wskazówką i siłą w tej prawdziwie humanitarnej misji niesienia pomocy i otuchy cierpiącym braciom: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili» (Mt 25, 40).

W tym duchu modłę się, aby prowadził was Ten, którego tradycja patrystyczna nazywa znacząco *Christus medicus*; powierzając wasz trud Maryi, Pocieszycielce strapiionych i umierających, z serca udzielam wam wszystkim specjalnego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papież

PATRZCIE Z WIARĄ NA WASZE ŻYCIE, POWOŁANIE I MISJĘ

Jan Paweł II spotkał się 18 marca w Sali Klementyńskiej z wychowawcami i alumniami «międzynarodowego misyjnego Seminarium Redemptoris Mater». W przemówieniu powitalnym wikariusz Rzymu kard. Camillo Ruini przytoczył najważniejsze dane dotyczące życia seminarium i formacji seminaryjnej: «To seminarium diecezjalne i misyjne powiedział — którego wszyscy przełożeni i alumni mają za sobą doświadczenie Drogi Neokatechumenalnej, wydało już 196 kapłanów. 170 zostało inkardynowanych do diecezji rzymskiej. 74 z nich pełni obecnie posługę duszpasterską w parafiach naszej diecezji bądź w wikariacie, pozostali natomiast, jako „fidei donum”, pracują w różnych krajach świata. Ponadto 11 diakonów oczekuje, wraz z innymi diakonami diecezji rzymskiej, na przyjęcie święceń kapłańskich z rąk Waszej Świątobliwości 2 maja. Na podstawie wieloletniego doświadczenia z osobistych wizyt w seminarium, jak i z kontaktów z kapłanami, którzy w nim odbywali swą formację, muszę stwierdzić, Ojcze Święty, że „Redemptoris Mater” jest wielkim darem dla diecezji i rzymskiej i dla Kościoła na świecie. Ci seminarzyści i ci kapłani miłują modlitwę i słowo Boże, wiernie zachowują dyscyplinę i praktykują życie wspólnotowe, w pełni przyjmują naukę Kościoła, odznaczają się wielkim zapałem misyjnym. Mogę ponadto z radością zaświadczyć, Ojcze Święty, że żywią oni wielką miłość do osoby i posługi Waszej Świątobliwości jako Następcy Piotra». Poniżej zamieszczamy tekst przemówienia papieskiego.

«Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię wszelkiemu Stworzeniu!»
(Mk 16, 15).

1. Drodzy przełożeni i alumni diecezjalnego Seminarium *Redemptoris Mater*! Z radością witam was tymi słowami Jezusa zmartwychwstałego. Słów tych słuchacie i rozważacie je w święto świętych Cyryla i Metodego, kiedy to przypada rocznica kanonicznego ustanowienia waszego seminarium.

Pozdrawiam przede wszystkim kardynała wikariusza i dziękuję mu za skierowane do mnie słowa. Pozdrawiam serdecznie waszego rektora, ks. prał. Claudiana Strazzariego, innych przełożonych i wychowawców oraz każdego z was, drodzy alumni.

Nowe i ważne doświadczenie

2. Od powstania waszego seminarium minęło już ponad 16 lat. Było to nowe i bardzo ważne wydarzenie ze względu na formację kapłanów do nowej ewange-

lizacji. Od tego czasu powstało na świecie wiele innych seminariów *Redemptoris Mater*, które na waszym się wzorują i stawiają sobie te same cele.

Te lata były dla waszego seminarium bardzo owocne. Wraz z wami dziękuję za nie Panu. Pragnę także podziękować Drodze Neokatechumenalnej, w której zrodziły się i dojrzewały wasze powołania. Dziękuję również rektorowi i pozostałym przełożonym, którzy pod troskliwą opieką kardynała wikariusza mądrze i z miłością kierują waszym przygotowaniem do kapłaństwa.

Z wdzięcznością myślę również o założycielach Drogi, którzy mieli tę szczęśliwą intuicję, by zaproponować utworzenie waszego seminarium, i dokładają starań, by Droga była środowiskiem sprzyjającym rodzeniu się powołań do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Chciałbym też wspomnieć wraz z wami dwóch biskupów, Giulia Salimeiego i Maximina Romera, którzy pierwszy jako rektor, a drugi jako ojciec duchowny w sposób znaczący przyczynili się, dzięki swej mądrości, poświęceniu i przykładności życia, do powstania i dobrej organizacji Seminarium *Redemptoris Mater*.

Chcę z radością podkreślić, że w ciągu tych szesnastu lat o czym mówił już kardynał wikariusz z waszego seminarium wyszło bardzo wielu gorliwych kapłanów, którzy należycie podjęli posługę duszpasterską w diecezji rzymskiej albo pracę misyjną we wszystkich stronach świata jako kapłani *fidei donum*.

Upodobnieni do Chrystusa Dobrego Pasterza

3. Aby wasza formacja osiągnęła pomyślne rezultaty, trzeba mieć zawsze wyraźnie na uwadze naturę i specyfikę kapłaństwa służebnego, jak przedstawia je Sobór Watykański II i posynodalna Adhortacja apostolska *Pastores dabo vobis*. Wspólne kapłaństwo wiernych i kapłaństwo służebne są sobie w istocie wzajemnie przyporządkowane i głęboko ze sobą powiązane, jedno i drugie bowiem we właściwy sobie sposób uczestniczy w jedynym kapłaństwie Chrystusa. Różnią się jednak istotą, a nie tylko stopniem (por. *Lumen gentium*, 10). Na mocy sakramentu święceń kapłani zostają bowiem w sposób szczególnie upodobnieni do Jezusa Chrystusa, Głowy i Pasterza swego ludu. Służbie temu ludowi winni — podobnie jak Chrystus — ofiarować i w pełni oddać swoje życie. Właśnie dlatego, że w sposób sakramentalny reprezentują Jezusa Chrystusa, Głowę i Pasterza, mają przewodzić, w szczególnej komunii z biskupem, powierzonym im wspólnotom w trzech wymiarach — prorockim, kapłańskim i królewskim w których wyraża się jedyna misja Chrystusa i Kościoła (por. *Pastores dabo vobis*, 12-16).

Drodzy seminarzyści, dochowując wierności tej solidnej nauce w czasie waszej formacji, a potem w codziennym pełnieniu posługi kapłańskiej, będziecie mogli z radością przeżywać łaskę kapłaństwa oraz prawdziwie i owocnie służyć diecezji rzymskiej i innym bratnim Kościołom, do których zostaniecie posłani.

Poprzez modlitwę, studia, życie wspólnotowe, harmonijnie połączone w programie formacji i wiernie, z wielkodusznością realizowane w konkretnym życiu waszego seminarium, Pan kształtuje w was, dzień po dniu, obraz Chrystusa Dobrego Pasterza.

Posługa całemu Ludowi Bożemu

4. W ten sposób możecie również przygotowywać się do tego, abyście jako kapłani z radością i z pożytkiem przeżywali waszą konstytutywną i pełną przynależność do duchowieństwa diecezjalnego, dla którego istotnym punktem odniesienia jest biskup, a zarazem głęboką więź, jaka was łączy z Drogą Neokatechumenalną. Jak bowiem mówi art. 18 Statutu Drogi, w seminariach diecezjalnych i misyjnych *Redemptoris Mater* «dla kandydatów do kapłaństwa uczestnictwo w Drodze Neokatechumenalnej będzie specyficznym i podstawowym elementem programu formacji; jednocześnie będą się oni przygotowywać do prawdziwego wyboru kapłańskiej posługi całemu ludowi Bożemu, w braterskiej komunii prezbiterium».

Trzeba zarazem unikać fałszywej alternatywy między posługą duszpasterską w diecezji, do której należycie, a misją uniwersalną aż po najdalsze krańce ziemi, wynikającą z sakramentalnego uczestnictwa w kapłaństwie Chrystusa (por. *Pastores dabo vobis*, 17-18), do której wy jesteście w sposób szczególnie przygotowani poprzez doświadczenie Drogi Neokatechumenalnej.

O waszym konkretnym przeznaczeniu decyduje bowiem biskup, który bierze pod uwagę zarówno potrzeby własnej diecezji, jak i wymóg misji uniwersalnej. Przyjmując decyzje biskupa w postawie ufnej i szczerego posłuszeństwa, znajdziecie pokój i duchową radość, a zarazem będziecie mogli zawsze dawać wyraz waszemu misyjnemu charyzmatowi, ponieważ również tu w Rzymie ewangelizacja jest i powinna coraz bardziej stawać się priorytetem działalności duszpasterskiej.

5. Drodzy przełożeni i alumni Seminarium *Redemptoris Mater* w Rzymie, zawsze patrzcie z wiarą na wasze życie, powołanie i misję. Na zakończenie tego spotkania pragnę ponownie zapewnić was o mojej miłości i zaufaniu,

oraz o mojej nieustannej modlitwie za każdego z was, za całe seminarium, za wspólnoty Drogi Neokatechumenalnej, a zwłaszcza o powołania do kapłaństwa, które w nich dojrzewają.

Dzieląc się z wami tymi myślami, udzielam wam wszystkim oraz waszym bliskim Błogosławieństwa Apostolskiego

Jan Paweł II, papeż

ABY NAD EUROPĄ JAŚNIAŁO OBLICZE BOGA

*Przemówienie podczas audiencji z okazji przyznania
Janowi Pawłowi II Nagrody Karola Wielkiego*

W środę 24 marca w Sali Klementyńskiej władze Akwizgranu wręczyły Janowi Pawłowi II Międzynarodową Nagrodę Karola Wielkiego. W uroczystości uczestniczyli kardynałowie, przedstawiciele Sekretariatu Stanu, członkowie korpusu dyplomatycznego akredytowanego przy Stolicy Apostolskiej oraz wielu polityków przybyłych z Niemiec i innych krajów Europy. Przemówienie powitalne wygłosił burmistrz Akwizgranu Jürgen Linden, który ukazał wkład Ojca Świętego w dzieło budowania jedności starego kontynentu, obrony jego podstawowych wartości oraz umacniania pokoju. Jan Paweł II podziękował wszystkim, którzy wnoszą wspólny dom europejski na wartościach przekazywanych przez wiarę chrześcijańską oraz kulturę zachodnią. «Europa, o jakiej marzę powiedział Papież to polityczna, a przede wszystkim duchowa jedność, w której chrześcijańscy politycy wszystkich krajów są świadomi bogactw, jakie daje człowiekowi wiara, i dlatego starają się owe bogactwa wykorzystać w służbie wszystkim, aby powstawała Europa ludzi, nad którą jaśnieje oblicze Boga». Poniżej zamieszczamy przemówienia Papieża oraz burmistrza Akwizgranu.

Szanowny Panie Burmistrzu,
czcigodni Członkowie Komitetu Nagrody Karola Wielkiego,
wielebni Księża Kardynałowie, Ekscelencje,
szanowni Goście, Panie i Panowie!

1. Serdecznie witam was w Watykanie. Pozdrawiam w sposób szczególny przedstawicieli miasta Akwizgranu z jego burmistrzem panem Lindem, jak również gości z Republiki Federalnej Niemiec. Świadomi, że Kościołowi katolickiemu od dawna leży na sercu zjednoczenie Europy, przybyliście tutaj, aby uhonorować Następcę Piotra zaszczytną Międzynarodową Nagrodą Karola Wielkiego. Przyjmuję dziś tę nagrodę, przyznaną w trybie nadzwyczajnym, wdzięczny Wszechmogącemu Bogu, który napęlnia ludy Europy duchem pojednania, pokoju i jedności.

Ojcowie zjednoczonej Europy

2. Nagroda, którą miasto Akwizgran przyznaje za zasługi dla Europy, słusznie nosi imię cesarza Karola Wielkiego. Władca Franków, który uczynił Akwizgran stolicą swego państwa, wniósł ogromny wkład w budowę politycznych i kulturowych fundamentów Europy, dlatego już jego współcześni nazywali

go *Pater Europae*. Harmonijna synteza kultury klasycznej i wiary chrześcijańskiej z tradycjami różnych ludów ukształtowała się w imperium Karola i na przestrzeni wieków wyrażała się w różnych formach jako dziedzictwo kulturowe Europy. Choć nowożytna Europa stanowi pod wieloma względami inną rzeczywistość, to historyczna postać Karola Wielkiego posiada dużą wartość symboliczną.

3. Coraz ściślej jednocząca się Europa ma dziś także innych ojców. Nieoceniony jest wkład tych myślicieli i przedstawicieli świata polityki, którzy uznali za priorytet pojednanie i współpracę między narodami, zamiast bronić praw własnych państw, pogłębiając izolację od innych. Chciałbym w tym momencie przypomnieć poprzednich laureatów Nagrody Karola Wielkiego: niektórzy z nich są dzisiaj z nami. Stolica Apostolska uznaje i popiera zaangażowanie wielu wybitnych osób na rzecz pokoju i jedności między narodami Europy. Dziękuję szczególnie tym, którzy angażują swe siły w budowanie wspólnego domu europejskiego na fundamencie wartości przekazywanych przez wiarę chrześcijańską oraz kulturę zachodnią.

Europa marzeń

4. W związku z tym, że terytorium Stolicy Apostolskiej znajduje się na ziemi europejskiej, Kościół utrzymuje szczególne stosunki z narodami tego kontynentu. Dlatego Stolica Apostolska od początku brała czynny udział w procesie zjednoczenia Europy. Po straszliwej II wojnie światowej mój poprzednik śp. Pius XII dał wyraz żywemu zainteresowaniu Kościoła ideą stworzenia «unii europejskiej», popierając ją zdecydowanie, ale i nie pozostawiając wątpliwości, że wartość i trwałość może zapewnić owej unii jedynie zakorzenienie w chrześcijaństwie, będącym czynnikiem jednoczącym i nadającym tożsamość (por. przemówienie wygłoszone 11 listopada 1948 r. w Rzymie do członków Unii Europejskich Federalistów).

5. Szanowni państwo! O jakiej Europie powinniśmy dzisiaj marzyć? Pozwólcie, że przedstawię w skrócie moją wizję zjednoczonej Europy.

Myślę o Europie wolnej od egoistycznych nacjonalizmów, w której narody są postrzegane jako żywe ośrodki kulturowego bogactwa, zasługującego na to, aby je chronić i pomnażać dla dobra wszystkich.

Myślę o Europie, w której wielkie zdobycze nauki, gospodarki i życia społecznego nie są podporządkowane pozbawionemu sensu konsumpcjonizmowi, lecz służą wszystkim ludziom potrzebującym oraz solidarnej pomocy krajom, które dążą do uzyskania zabezpieczenia socjalnego. Oby Europa, która

na przestrzeni swoich dziejów wiele wycierpiała z powodu tylu okrutnych wojen, aktywnie przyczyniała się do pokoju na świecie.

Myślę o Europie, której jedność opiera się na prawdziwej wolności. Wolność religijna i swobody społeczne są pięknymi owocami dojrzałymi na gruncie chrześcijaństwa. Bez wolności nie ma odpowiedzialności: ani przed Bogiem, ani przed ludźmi. Kościół, zwłaszcza po Soborze Watykańskim II, przypisuje wielkie znaczenie wolności. Nowoczesne państwo zdaje sobie sprawę, że nie będzie państwem prawa, jeśli nie będzie chronić i nie zapewni wszystkim obywatelom możliwości swobodnego wypowiedzania się, zarówno w zakresie indywidualnym, jak wspólnotowym.

Myślę o Europie zjednoczonej dzięki zaangażowaniu młodzieży. Z jak wielką łatwością porozumiewają się ze sobą młodzi ludzie mimo podziałów geograficznych! Czy można jednak wychować nowe pokolenie, wrażliwe na prawdę, piękno, dobro i to, czemu warto się poświęcić, jeśli rodzina w Europie nie jest już instytucją trwałą, otwartą na życie i ofiarną miłość? Rodziną, w której skład wchodzi również osoby starsze, mające udział w tym, co najważniejsze: w przekazywaniu wartości i sensu życia?

Europa, o jakiej marzę, to polityczna, a przede wszystkim duchowa jedność, w której chrześcijańscy politycy wszystkich krajów są świadomi bogactw, jakie daje człowiekowi wiara: jako zaangażowani mężczyźni i kobiety starają się owe bogactwa wykorzystać w służbie wszystkim, aby powstawała Europa ludzi, nad którą jaśnieje oblicze Boga.

Oto marzenie, które noszę w sercu i które chciałbym przy tej okazji powierzyć państwu i przyszłym pokoleniom.

6. Szanowny panie burmistrzu, chciałbym jeszcze raz podziękować panu i Komitetowi Nagrody Karola Wielkiego. Z serca wypraszam obfite Boże błogosławieństwa dla miasta i diecezji Akwizgranu, jak również dla wszystkich, którzy zabiegają o prawdziwe dobro mieszkańców i ludów Europy.

Jan Paweł II, papeż

EPISKOPAT POLSKI

W OBRONIE „DOBRYCH ZAWODÓW”

Słowo Episkopatu Polski o wychowawczych wartościach sportu

W dobrych zawodach wystąpiłem,
bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem (2 Tm 4,7)

Umilowani Bracia i Siostry!

„Dobre zawody”, o których czytamy w Liście św. Pawła do Tymoteusza, to metafora ludzkiego życia. Każdy człowiek, tak jak sportowiec, zмага się ze słabościami i ograniczeniami ciała, hartuje swoją psychikę, dążąc do mety i zwycięstwa. Podobnie jak sportowiec i zawodnik. Sportowiec dąży do zwycięstwa „tu i teraz”. Człowiek natomiast zmierza do zwycięstwa w wieczności.

„Dobre zawody” - są także określeniem wielkich i szlachetnych idei współdziałania, więzi międzyludzkich, pokoju i tolerancji, z którymi od wieków jest i powinien być związany właśnie sport.

Kościół przez całe nowożytne dzieje interesuje się sportem i promuje wartości, które z niego wyrastają. Uczestniczył w tworzeniu wiekopomnego dzieła, jakim była Komisja Edukacji Narodowej, która ćwiczeniom fizycznym nadała charakter programowego i celowego działania wychowawczego. Uczestniczył w narodzinach nowożytnych igrzysk olimpijskich poprzez dominikanina o. H. Didona, przyjaciela P. de Coubertina, który na posiedzeniu Międzynarodowego Kongresu Olimpijskiego w 1897 r. wygłosił przemówienie na temat licznych korzyści wynikających z uprawiania ćwiczeń fizycznych. Towarzyszy i dzisiaj, sportowcom w okresie bezpośrednio poprzedzającym Igrzyska XXVIII Olimpiady w Atenach.

Mamy głęboką nadzieję, że czas zmagania sportowych na Olimpiadzie będzie czasem pokoju i bezpieczeństwa. Samo przesłanie olimpijskie służy przecież realizacji takich wartości jak przyjaźń, braterstwo, solidarność i pokój - we współistnienie narodów z zachowaniem ludzkiej godności.

Episkopat Polski, dostrzega liczne wartości, a także zagrożenia sportu. Mając na względzie zbliżające się Igrzyska Olimpijskie w Atenach, a także fakt, że rok 2004 jest rokiem Edukacji poprzez sport, ogłoszonym przez Radę Europy, pragnie wypowiedzieć się na temat sportu i ukazać jego szanse, nadzieje i zagrożenia.

Troska Kościoła o ludzi sportu

Sport jest fenomenem o charakterze globalnym i rozwija się niezwykle dynamicznie. Najważniejsze wydarzenia sportowe skupiają uwagę milionów sympatyków i kibiców na całym świecie. Ludzie sympatyzując ze swoimi sportowcami, niejednokrotnie przemierzają znaczne odległości, aby uczestniczyć w sportowych wydarzeniach.

Coraz więcej osób czynnie uprawia sport, co wiąże się z pozytywnymi zmianami świadomości i modą na zdrowy styl życia. Przekonanie iż „w zdrowym ciele żyje zdrowy duch” coraz powszechniej zapada w świadomość współczesnych ludzi i jednocześnie przyczynia się do kształtowania postawy troski o nową jakość ludzkiego życia.

Dlatego też Kościół nie może być obojętny wobec tak potężnego zjawiska obejmującego wielu ludzi. Bowiem to człowiek w całej niepowtarzalnej rzeczywistości bytu i działania, świadomości, woli, sumienia i „serca” jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła, drogą wyznaczoną przez samego Chrystusa, drogą, która nieodmiennie prowadzi przez Tajemnicę Wcielenia i Odkupienia (Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor hominis* 14).

Chwalcie Boga w waszym ciele

Kościółowi są obce wszelkie próby deprecjonowania ciała. Ciało ludzkie stanowi niezwykłą wartość. Zostało człowiekowi dane i jednocześnie „zadane” do dbałości, troski i opieki. Jest ono okryte szatą wrodzonej godności, świętością i przeznaczone do zwycięstwa nad śmiercią. Dlatego Kościół także dziś powtarza za św. Pawłem z całą mocą: Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest przybytkiem Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga? Chwalcie więc Boga w waszym ciele (1 Kor 6, 15; 19-20).

pozytywny stosunek do ciała wynika także stąd, że człowiek w całej pełni tajemnicy, która stała się jego udziałem w Chrystusie Jezusie, jest podmiotem nie tylko przez świadomość i samostanowienie, ale równocześnie przez swoje ciało. Nie wolno więc człowiekowi gardzić życiem ciała - czytamy w Konstytucji *Gaudium et spes* - lecz przeciwnie, powinien on uważać ciało swoje, jako przez Boga stworzone i mające być wskrzeszone w dniu ostatecznym, za dobre i godne szacunku (Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes* 14).

Kościół opowiada się za sportem, który służy wszechstronnemu rozwojowi człowieka we wszystkich sferach i płaszczyznach, a przeciwstawia się takim jego formom, w których człowiek jest przedmiotem w służbie sportu. Opowiada się za takim sportem, który wychowuje, jednoczy, sprawia przyjemność, radość, uczy patriotyzmu, buduje przyjaźnie oraz pokój między ludźmi i narodami. Jest przeciwny takiemu sportowi, w którym występują zjawiska fałszu i oszustwa. Wyrażają się one także przez stosowanie środków dopingujących, oraz nadmierną komercjalizację, kiedy osoba sportowca jest traktowana jako towar podlegający rynkowym prawom kupna i sprzedaży. Przeciwstawia się sportowi, w którym naruszana jest godność osoby ludzkiej, gdzie sportowiec jest wykorzystywany jako narzędzie i środek do osiągnięcia innych celów, uznanych za wyższe. Przeciwstawia się wszelkim zjawiskom, które zagrażają fundamentalnym wartościom etycznym, określanym w sporcie mianem fair play. Bez nich ta dziedzina ludzkiej aktywności prowadzi do degradacji i upadku człowieka. Symbolem takiej degradacji może być rzymskie Koloseum, gdzie zawody gladiatorów sprowadzano do igrzysk śmierci, a szlachetne idee współzawodnictwa i rywalizacji do pogardy człowieka. Dlatego Kościół przypomina i zachęca animatorów sportu do czujności i dbałości o prawidłowy rozwój młodych ludzi, aby zdawali sobie sprawę, że obok sportu, który pomaga człowiekowi – jak mówił Jan Paweł II podczas Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 – istnieje inny sport, który mu szkodzi; obok sportu, który uszlachetnia ciało, istnieje sport, który je poniża i zdradza; obok sportu, który służy wzniosłemu ideałom, jest też sport, który zabiega wyłącznie o zysk; obok sportu, który jednoczy, jest też taki, który dzieli (Przemówienie do sportowców na stadionie olimpijskim w Rzymie, 29 października 2000 r.).

Sport w dążeniu do nieprzemijającej nagrody

Kościół opowiada się za sportem, który rozwija potencjał duchowy i fizyczny człowieka. Aktywność sportowa nie powinna jednak nigdy odwracać uwagi ludzi sportu od praktyk religijnych. Bowiem pierwszorzędnym celem człowieka nie powinno być tylko zdobycie “przemijającej korony”, ale przede wszystkim tej “nieprzemijającej” (1 Kor 9, 25). Chodzi o to, aby praktykowanie różnych form gry i zabawy nie powodowało zaniedbania wymiaru duchowego i sakralnego. Żeby w konsekwencji osiągnąć tę nagrodę, o której pisze św. Paweł w Liście do Koryntian: Czyż nie wiecie, że gdy zawodnicy biegną

na stadionie, wszyscy wprawdzie biegną, lecz jeden tylko otrzymuje nagrodę? Przeto tak biegnijcie, abyście ją otrzymali (1 Kor 9, 24).

Wychowanie poprzez sport

Kościół nie tylko zajmuje pozytywne stanowisko względem sportu, ale także, przez liczne grono duszpasterzy diecezjalnych i zakonnych, siostry zakonne i osoby świeckie, realizuje liczne zadania o charakterze sportowo-wychowawczym i sportowo-formacyjnym, w myśl apelu ks. S. Konarskiego o dokładanie wszelkich starań, kształcąc serce cnotami, ciało ćwiczeniami, umysł naukami.

Kościół kieruje swą propozycją sportową do wszystkich ludzi, do młodych (dziewcząt i chłopców), a zwłaszcza pochodzących z rodzin biednych, niewydolnych wychowawczo, często już patologicznych, ale także do osób niepełnosprawnych. W sporcie widzi nadzieję na odnowę moralną młodych, w myśl przesłania św. Jana Bosko: Boisko martwe – diabeł żywy, boisko żywe – diabeł martwy.

Szczególne role w realizacji tych zadań przypada Salezjańskiej Organizacji Sportowej RP, Katolickiemu Stowarzyszeniu Sportowemu RP i Stowarzyszeniu "Parafiada", ale także innym stowarzyszeniom sportowym, które prowadząc pracę sportowo-wychowawczą kierują się zasadami chrześcijańskiej antropologii i etyki. W tym względzie powinny one tworzyć wzorzec pozytywnych oddziaływań na młode pokolenie sportowców i opiekunów.

Zachęta do prawidłowego rozwoju sportu

Zwracamy się zatem do wszystkich, którym leży na sercu dobro człowieka, o podjęcie wysiłku na rzecz rozwoju sportu we wszystkich jego rodzajach i odmianach, od sportu dzieci i młodzieży poprzez sport osób w średnim i starszym wieku i sport osób niepełnosprawnych tak fizycznie, jak i umysłowo.

Zwracamy się także do władz ustawodawczych, administracji rządowej i samorządowej wszystkich szczebli, dziennikarzy, instytucji i szkół o większą dbałość w zakresie rozwoju sportu, o sumienne wychowanie młodych do czynnego uczestnictwa w sporcie i do dbałości o zdrowie.

Zwracamy się do wszystkich ludzi dobrej woli, do kapłanów i zakonnic, do osób świeckich, a przede wszystkim do rodziców, nauczycieli i pracowników służby zdrowia, o podjęcie działań na rzecz poprawy kondycji fizycznej i zdrowotnej naszego społeczeństwa.

Zwracamy się do kibiców sportowych, aby podczas widowisk, a szczególnie spotkań piłkarskich, nie dopuszczali się aktów przemocy i agresji. Żeby

dobrego imienia swej drużyny nie bronili kamieniem czy nożem, ale swym zachowaniem budowali sportowy humanizm i potwierdzali jego wychowawcze i etyczne walory.

Zwracamy się wreszcie do samych sportowców, aby ich postępowanie na boisku było przepełnione szlachetnością, szacunkiem i miłością wszystkich uczestników rywalizacji sportowej. Żeby w ten sposób dostarczali dobrych moralnych wzorów dla licznych kibiców, a przede wszystkim dla dzieci i młodzieży. Tak postępujcie, aby sport był swoistą ascezą i mógł się stać drogą do doskonałości i świętości w myśl słów św. Pawła: W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem (2 Tm 4,7).

Wszystkim sportowcom, trenerom, działaczom i kibicom z serca błogosławimy i życzymy „dobrych zawodów”!

Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
zgromadzeni na 328. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski

Licheń, 12 czerwca 2004 r.

Źródło: Biuro prasowe KEP

BISKUP SIEDLECKI

KOMUNIKAT BISKUPA SIEDLECKIEGO DOTYCZĄCY FINANSOWEGO WSPARCIA DLA KATOLICKIEGO RADIA PODLASIE

Droży w Chrystusie Panu Diecezjanie!

Sytuacja społeczno-polityczna, w której znalazła się Polska, a wraz z nią Kościół Katolicki, niesie ze sobą wiele nowych wyzwań: zarówno szans jak i pewnych zagrożeń. Jesteśmy świadkami dużych zmian w mentalności społecznej. Dociera do nas wiele nowych idei – takich, które nie zawsze są w harmonii z naszą tradycją, i takich, które mogą ubogacić naszą tradycję. Obok niebezpieczeństwa kryzysu wartości pojawiają się nowe impulsy wspomagające dowartościowanie godności człowieka i sposobów organizowania społeczności, zwłaszcza na poziomie lokalnym, samorządowym.

W adhortacji apostoelskiej *Ecclesia in Europa* Ojciec Święty Jan Paweł II przestrzega przed pojmowaniem kultury europejskiej z pominięciem wkładu chrześcijaństwa, które wywarło wpływ na jej historyczny rozwój i rozprzestrzenienie się po całym świecie. Mówi o narodzinach „nowej kultury”, pozostającej w znacznej mierze pod wpływem środków masowego przekazu, która często sprzeczna jest z Ewangelią i godnością osoby ludzkiej. Widzi jednak też te przemiany, które umożliwiają dziś lepsze i pełniejsze głoszenie Ewangelii. Co więcej, wskazuje na to wszystko jako na nowe pole, na którym chrześcijanie mogą urzeczywistniać zleconą im przez Chrystusa misję. Stąd płynie potrzeba pełniejszego wykorzystania przez Kościół między innymi także działających już od kilkunastu lat diecezjalnych rozgłośni radiowych.

Na początku mojej posługi w Kościele Siedleckim, w pierwszym liście pasterskim skierowanym do diecezjan wyraziłem nadzieję, że za pośrednictwem Katolickiego Radia Podlasie będziemy sobie pomagać w odkrywaniu roli Ewangelii w naszym życiu i pielęgnowaniu poczucia wspólnoty kościelnej, a także spotykać z tymi, którzy z różnych powodów oddalili się od Kościoła czy są poza nim.

Po dwóch latach mojej posługi stwierdzam z uznaniem, że realizowana linia programowa Katolickiego Radia Podlasie uwzględnia i w pełni realizuje moje oczekiwania. Obok programów ściśle religijnych i modlitwanych, jakie realizuje nasze Radio, dostrzegam też niekwestionowaną jego rolę w integrowaniu różnych środowisk naszego regionu, między innymi działaczy samorządowych, pracodawców i właścicieli firm oraz szeroką opiekę, jaką radio otacza ludzi niepełnosprawnych, chorych, cierpiących, a także bezrobotnych. Tą drogą możemy łatwiej pomagać tym ludziom przez wszelkiego rodzaju kontakty międzyludzkie, a przede wszystkim nieść pomoc w odnajdywaniu się w życiu przez osobiste spotkanie z Chrystusem, kształtując w nich duchowość chrześcijańską, dowartościowując słowo Boże i liturgię i pielęgnując wspólną modlitwę.

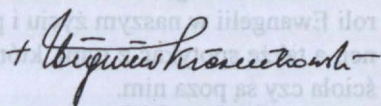
Dziś dostrzegam potrzebę jeszcze pełniejszego wykorzystania radiowej anteny dla wspierania działań ewangelizacyjnych w Kościele Siedleckim - zgodnie z tym co zaleca Sobór Watykański II. Chcę nawiązać szeroko rozumiany dialog z wiernymi, promować ich inicjatywy, dbając o ich chrześcijańskie ukierunkowanie. Za pośrednictwem Radia pragnę być blisko ze wszystkimi, których dotknął kryzys będący skutkiem przemian w naszej Ojczyźnie.

Świadom jestem, że dla realizacji tych celów konieczny jest ciągły rozwój Katolickiego Radia Podlasie w sferze programowej i technicznej. Od początku mojej posługi w Kościele Siedleckim otaczam to Radio szczególną opieką. Pragnę, by doskonaliło się ono w poprawniejszym przekazywaniu Dobrej Nowiny poprzez formację własną i podnoszenie umiejętności zawodowych. Nie ustaję też w poszukiwaniu środków materialnych dla zapewnienia stabilności funkcjonowania i rozwoju naszego Radia.

Liczę również na poczucie odpowiedzialności każdego z nas za to wielkie dzieło, jakim jest Katolickie Radio Podlasie. Dlatego podtrzymuję podjętą przed dwoma laty decyzję jednorazowej, dodatkowej zbiórki na tacę we wszystkich kościołach naszej diecezji. W związku z tym proszę was, Drodzy Diecezjanie, abyście w niedzielę 11 lipca wsparli hojną ofiarą misję naszego Radia.

Wszystkim, którzy okażą troskę o dalsze istnienie i rozwój Katolickiego Radia Podlasie, oraz tym, którzy jego program tworzyć będą zgodnie z duchem Ewangelii, składam serdeczne podziękowanie i z serca błogosławie

Siedlce, 21czerwca 2004 r.

Biskup Siedlecki

Zarządzenie:

Komunikat Księędza Biskupa należy odczytać podczas wszystkich Mszy świętych w kościołach i kaplicach naszej diecezji w niedzielę 11. lipca.

Proszę Czcigodnych Księży o podanie w ogłoszeniach parafialnych w niedzielę 4. lipca stosownej informacji zapowiadającej komunikat Księędza Biskupa i zbiórkę ofiar na rzecz radia.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

DEKRET

USTANOWIENIA PARAFII POD WEZWANIEM ŚW. MICHAŁA ARCHANIOLA W BIAŁEJ PODLASKIEJ

Ku chwale Boga w Trójcy Świętej Jedynejo, dla dobra duchowego wier-nych – po wysłuchaniu zdania Rady Kapłańskiej, mocą kanonu 515 Kodeksu Prawa Kanonicznego – niniejszym eryguję nową parafię pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej z siedzibą przy ul. Pokoju.

§ 1. W skład nowej parafii wejdzie część miasta Biała Podlaska, zawarta w następujących granicach: od drogi krajowej nr 2, osią ulicy Sitnickiej do skrzyżowania z ulicą Zgoda, następnie obie strony ulicy Zgoda i Akademickiej w kierunku ulicy Artyleryjskiej i dalej osią ulicy Artyleryjskiej do ulicy Warszawskiej. Od ulicy Warszawskiej, obie strony ulicy Folwarcznej do rzeki Krzna i następnie granicą miasta do drogi krajowej nr 2.

§ 2. Parafia p.w. św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej będzie gran- niczyła z parafią p.w. św. Anny, Narodzenia NMP oraz bł. Honorata i będzie należała do dekanatu białskiego północnego. Począwszy od dnia erygowania będzie też posiadała wszystkie prawa, jakimi cieszą się parafie w Diecezji Siedleckiej oraz podlegała wszystkim obowiązkom, jakie na nich ciążyą.

§ 3. Nowopowstała parafia będzie korzystała z rzymskokatolickiego cmen- tarza grzebalnego przy ul. Janowskiej oraz z cmentarza komunalnego.

§ 4. Proboszcz parafii będzie używał pieczęci okrągłej z napisem w otoku „Parafia rzymskokatolicka p.w. św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej” i graficznie przedstawioną postacią patrona parafii w centralnym polu pieczęci.

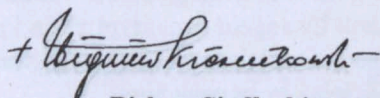
§ 5. Proboszcz nowej parafii, zgodnie z kan. 535 Kodeksu Prawa Kano- nicznego, winien urządzić kancelarię parafialną i podać wiernym do wiadomości jej adres i godziny otwarcia.

§ 6. Niniejszy dekret wchodzi w życie z dniem 8 lipca 2004 roku i należy go odczytać wiernym w niedzielę 11 lipca 2004 roku we wszystkich parafiach Białej Podlaskiej.

L.dz. 707/04

Siedlce, 6 lipca 2004 r.

Ks. Piotr Sawczuk
Kanclerz

Biskup Siedlecki

**Czcigodni Księża, pełniący duszpasterską posługę
w Białej Podlaskiej,
Umiłowani w Chrystusie Siostry i Bracia,
mieszkańcy miasta!**

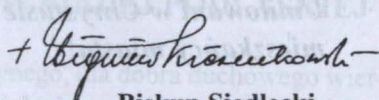
Pragnę skierować do Was wszystkich słowa serdecznego pozdrowienia w Panu i przekazać informacje o ustanowieniu w Białej Podlaskiej nowej parafii oraz ewentualnych dalszych zmianach organizacyjnych na terenie miasta.

Miasto Biała Podlaska jest bardzo ważnym ośrodkiem w Diecezji Siedleckiej. Do tej pory istniało w nim pięć parafii oraz kościół rektoralny OO. Kapucynów. W dniu 8 lipca br. – idąc za radą kapłanów oraz osób świeckich – powołałem do życia nową parafię, która będzie miała za patrona św. Michała Archaniola. Wszystkich mieszkańców Białej Podlaskiej informuję, że granica parafii p.w. św. Michała Archaniola biegnie od drogi krajowej nr 2, osią ulicy Sitnickiej do skrzyżowania z ulicą Zgoda, następnie obie strony ulicy Zgoda i Akademickiej w kierunku ulicy Artyleryjskiej i dalej osią ulicy Artyleryjskiej do ulicy Warszawskiej. Od ulicy Warszawskiej, obie strony ulicy Folwarcznej do rzeki Krzna i następnie granicą miasta z powrotem do drogi krajowej nr 2. Ten teren zostaje wyjęty z dotychczasowych parafii.

Jestem pełen uznania dla Księży Proboszczów bialskich, którzy w swojej wizji duszpasterskiej przewidywali dla miasta rozwój sieci parafialnej i coraz lepsze dostosowywanie jej do potrzeb wiernych. Ich rady, a często także konkretne działania, otwierały przed Biskupem możliwość erygowania nowych parafii. Ten proces trwający w ciągu kilku ostatnich dekad – począwszy od budowy kościoła p.w. Wniebowzięcia NMP, Chrystusa Miłosiernego i Bł. Honorata – nie jest zakończony. Pragnę poinformować, że widzę konieczność pewnych dalszych modyfikacji w kościelnej strukturze administracyjnej miasta, które będą przeprowadzone w odpowiednim czasie.

Bardzo pragnę, aby te decyzje spotkały się ze zrozumieniem wszystkich wiernych Białej Podlaskiej. Utworzenie parafii p.w. św. Michała Archaniola i czekające nas pewne zmiany w przyszłości, będą – jak ufam – dobrze służyły duchowemu dobru mieszkańców miasta. Liczę na życzliwe wsparcie poczynań organizacyjnych oraz trudu budowy nowej świątyni. Niech to będzie wspólne dzieło Was wszystkich, podjęte ku chwale Najwyższego Boga. Mam nadzieję, że obecna sytuacja ekonomiczna nie osłabi zapału i zbiorowym wysiłkiem wszystkich parafii przedsięwzięcie zakończy się pomyślnie.

Wszystkim wiernym miasta Biała Podlaska, duchownym oraz świeckim,
udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

Biskup Siedlecki

L. dz. 713/04

Siedlce, dnia 6 lipca 2004 r.

Niniejsze pismo należy odczytać we wszystkich parafiach Białej Podlaskiej oraz w kościele OO. Kapucynów, w niedzielę, 11 lipca 2004r.

Siedlce, 29 czerwca 2004 r.

*Kościołe Boży żyjący w Europie, powinienes być wspólnotą,
która się modli,
głosząc swego Pana sakramentami, liturgią i całym życiem
Ecclesia in Europa, 66*

*Eucharystia przedstawia się jako źródło i szczyt całej ewangelizacji
Presbyterorum ordinis, 5*

***Czcigodni Bracia i Siostry,
Kapłani, Osoby zakonne i Wierni świeccy!***

W trosce o pogłębienie realizacji podstawowej misji Kościoła w naszej diecezji, jako pomoc w tej dziedzinie organizujemy sympozjum na temat: „Liturgia i ewangelizacja”. Zapraszam do udziału w tym sympozjum przedstawicieli całej wspólnoty siedleckiego Kościoła – zarówno kapłanów, osoby zakonne jak i wiernych świeckich. Mam nadzieję, że wymiana treści i doświadczeń pozwoli nam pełniej rozumieć znaczenie przepowiadania słowa i sprawowania liturgii dla urzeczywistniania Kościoła-wspólnoty i czynienia go – w poszczególnych naszych lokalnych wspólnotach – skutecznym znakiem i narzędziem zbawienia dla świata (zob. KK 1).

Sympozjum odbędzie się 16 października 2004 r. – w ramach obchodów Dnia Papieskiego – w sali wielofunkcyjnej Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego im św. Rodziny, przy parafii pw. św. Józefa w Siedlcach. Wraz z zaproszeniem przesyłam szczegółowy program sympozjum. W drugiej połowie sierpnia zostaną przekazane zasady uczestnictwa i przyjmowania zgłoszeń. Bardzo zachęcam do wzięcia udziału w tym spotkaniu i przewidzenia czasu na uczestniczenie w całości programu.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Henryk Kosiński*

Symposium liturgiczne
LITURGIA I EWANGELIZACJA
Siedlce, 16 października 2004 r.

(sala wielofunkcyjna KLO przy kościele pw. św. Józefa)

- 9.00 „Nowa ewangelizacja potrzebuje liturgii” – bp dr hab. Zbigniew Kiernikowski, prof. UMK
- 9.30 „Liturgia słowa w celebracji Eucharystii jako forma ewangelizacji” – ks. prof. dr hab. Jan Miazek
- 10.00 „Posługi i funkcje świeckich w liturgii” – ks. prof. dr hab. Czesław Krakowiak
- 10.30 Dyskusja
- 11.00 Przerwa na kawę
- 11.30 „Słowo Boże w sakramentaliach” – ks. prof. dr hab. Kazimierz Matwiejuk
- 12.00 „Siedem grzechów głównych polskiego kaznodziejstwa” – dr Szymon Hołownia
- 12.30 Dyskusja
- 13.00 Przerwa na posiłek
- 14.00 „Zapomniane lub zaniedbane aspekty przygotowania i celebracji liturgii, istotne dla doświadczenia ewangelizacyjnego, w świetle Ogólnego Wprowadzenia do Mszału Rzymskiego” – ks. dr Wiesław Kazimieruk
- 14.30 „Muzyka sakralna jako narzędzie ewangelizacji” – ks. mgr lic. Michał Szulik
- 15.00 „Liturgia Godzin we wspólnocie miejscem i sposobem ewangelizacji” – mgr lic. Irena Chłopkowska
- 15.30 Dyskusja
- 16.00 Przygotowanie do nieszpórów
- 16.15 Nieszpory

LIST DO DIECEZJAN NA DZIEŃ PATRONA KIEROWCÓW

Drodzy Diecezjanie, Kierowcy!

Dzień 25 lipca, w tym roku przypadający w niedzielę, jest także dniem wspomnienia św. Krzysztofa, który w tradycji Kościoła jest uznawany za patrona kierowców. Tego dnia także w wielu parafiach zwyczajowo dokonuje się obrzędu błogosławieństwa tych, którzy prowadzą pojazdy mechaniczne, i poświęcenia samych pojazdów. Warto pamiętać, iż praktyka ta nie jest obrzędem, który w jakiś magiczny sposób ma zapewnić bezpieczeństwo podróżującym. Najważniejszą nadal bowiem pozostaje osobista otwartość człowieka wierzącego na działanie Bożej łaski, gotowość do przyjęcia mocy i mądrości Chrystusa, który jest i działa w swoim Kościele, oraz odpowiedzialność człowieka za korzystanie z wszelkich Bożych darów i wszelkich dóbr.

Dochodzą do nas informacje o tragicznych wypadkach na drogach, oglądamy je w wiadomościach telewizyjnych, a czasem jesteśmy ich bezpośrednimi świadkami czy uczestnikami. Zdarza się, że skutki tych tragedii dotyczą wprost osobiście wielu z nas, członków naszych rodzin, przyjaciół. Statystyki ostatnich lat są zatrważające. Przybywa wypadków, które kończą się kaleczeń lub śmiercią. Wiele tych nieszczęść dałoby się uniknąć, gdyby poprzedziła je refleksja i towarzyszył zwyczajny, ludzki zdrowy rozsądek, skłaniający do przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

W poszukiwaniu argumentów za godnym chrześcijanina zachowaniem na drodze istotną rolę spełnia też motywacja religijna, w której nadrzędna jest miłość Boga i bliźniego, przejawiająca się w trosce o dobro innych i własne. Nie można być dobrym kierowcą, gdy stosuje się subiektywną moralność i lekceważy podstawowe przepisy ruchu drogowego, w szczególności dotyczące prędkości jazdy, kierowania się emocjami czy brawurą, braku poczucia współodpowiedzialności za innych użytkowników dróg, lekkomyślności i braku wyobraźni w sposobie zachowania na drodze. Szczególnie ciężkim wykroczeniem stanowiącym poważne zagrożenie jest prowadzenie pojazdów po spożyciu alkoholu. Ojciec Święty Jan Paweł II powtarzał wielokrotnie, iż „technika pozbawiona etyki zawsze obraca się przeciwko człowiekowi”.

Przy ciągle wzrastającej liczbie pojazdów mechanicznych kultura i szacunek do innych kierowców na drodze stają się bardzo ważnym i wymiernym wyrazem miłości bliźniego. Nieporządek w tym zakresie jest bowiem ewidentnym naruszeniem piątego przykazania Dekalogu, nakazującego szacu-

nek wobec życia. Źle rozumiana i nadużywana wolność obraca się zawsze przeciw człowiekowi, a narażanie dobra swojego i innych jest przejawem lekceważenia daru życia i pośrednio – wyrazem braku szacunku, a nieraz pogardy dla tego, który jest jedynym Dawcą życia. Cała ta dziedzina życia winna stać się przedmiotem głębokiej refleksji podczas rachunku sumienia każdego z nas.

Zwracam się więc do wszystkich Diecezjan, którzy korzystają z tego dobrodziejstwa, jakim są pojazdy drogowe, aby w prostocie serca i pokorze korzystali z nich jako narzędzi ułatwiających życie, z poczuciem odpowiedzialności przed Panem Bogiem i mając na uwadze dobro drugiego człowieka, z życzliwym nastawieniem do innych użytkowników dróg oraz służb, które stoją na straży publicznego porządku i bezpieczeństwa. Niechaj poważne korzystanie z tych środków będzie złączone z modlitwą i chrześcijańska postawą wdzięczności. Św. Krzysztof, patron podróżujących niech ma wszystkich w swojej opiece.

Wszystkim z serca błogosławie

+ *Henryk Jankowski*

Biskup Siedlecki

List do duszpasterskiego wykorzystania w niedzielę 25 lipca 2004 r.

+ *Henryk Jankowski*

Wikariusz Generalny

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Przeniesienia:

Proboszczowie

- Ks. Stanisław Abramczuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Jadwigi Śląskiej w Samogoszcy, na urząd proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Żabiance (27.07)
- Ks. Marek Antonowicz (jr), przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Stanisława Kostki w Kosyniu, na urząd proboszcza par. Św. Apostołów Szymona i Tadeusza w Brzostówce (07.07)
- Ks. Edward Boruc, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Niwiskach, na urząd proboszcza par. MB Nieustającej Pomocy w Maniach (19.08)
- Ks. Jarosław Fałdowski, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Narodzenia NMP w Ortelu Książęcym, na urząd proboszcza par. Św. Mikołaja Biskupa w Krześlinie (07.07)
- Ks. Józef Franczuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Królowej Korony Polskiej w Kopciach, na urząd proboszcza par. Podwyższenia Krzyża Św. w Wyszkowie (14.07)
- Ks. Jan Grochowski, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Częstochowskiej w Radoryżu, na urząd proboszcza par. Św. Józefa w Trąbkach (07.07)
- Ks. Jan Grzesiak, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Barbary w Dołsze, na urząd proboszcza par. Św. Józefa Robotnika w Wołyńcach (27.07)
- Ks. Franciszek Hołda, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Józefa w Trąbkach, na urząd proboszcza par. MB Częstochowskiej w Radoryżu (07.07)
- Ks. Krzysztof Jaszczuk, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie, na urząd proboszcza par. Św. Michała Archanioła w Witorożu (21.07)
- Ks. Czesław Juszczyński, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Żabiance, na urząd proboszcza par. Św. Anny w Wohyniu (27.07)
- Ks. Henryk Kalitka, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Mikołaja w Lubieniu, na urząd proboszcza par. Św. Jozafata w Gęsi (21.07)
- Ks. Adam Kamecki, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Podwyższenia Krzyża Św. w Żeszczynce, na urząd proboszcza par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łomazach (07.07)

- Ks. Piotr Kardas, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Józefa Robotnika w Wołyńcach, na urząd proboszcza par. Św. Jadwigi Śląskiej w Samogoszcy (27.07)
- Ks. Mirosław Krupski, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Przemienienia Pańskiego w Wisznicach, na urząd administratora par. Trójcy Św. w Połskach (01.07)
- Ks. Marek Kukiel, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Częstochowskiej w Zabiezkach, na urząd proboszcza par. MB Nieustającej Pomocy w Starym Opolu (27.07)
- Ks. Stefan Kurianowicz, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Michała Archanioła w Witorożu, na urząd proboszcza par. Narodzenia NMP w Kodeńcu (21.07)
- Ks. Mieczysław Lipniacki, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Chrystusa Miłosiernego w Białej Podl., na urząd proboszcza par. Św. Michała Archanioła w Białej Podl. (08.07)
- Ks. Zbigniew Maksymiuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Bolesnej w Lacku, na urząd proboszcza par. Św. Wojciecha w Tyśmienicy (07.07)
- Ks. Stanisław Małek, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Różańcowej w Sławatyczach, na urząd proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Stoczku Łuk. (14.07)
- Ks. Wiesław Mańczyna, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Wojciecha w Tyśmienicy, na urząd proboszcza par. Wniebowzięcia MB w Leopoldowie (07.07)
- Ks. Stanisław Marczuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Nieustającej Pomocy w Starym Opolu, na urząd proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Maciejowicach (27.07)
- Ks. Robert Mączka, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Św. Anny w Wohyniu, na urząd proboszcza par. Trójcy Św. w Paszenkach (27.07)
- Ks. Bogusław Michalak, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podl., na urząd proboszcza par. Narodzenia NMP w Ortelu Książęcym (07.07)
- Ks. Kazimierz Momont, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Praksedy w Dokudowie, na urząd proboszcza par. Przemienienia Pańskiego w Malowej Górze (07.07)
- Ks. Janusz Netczuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Trójcy Św. w Paszenkach, na urząd proboszcza par. Św. Barbary w Dołsze (27.07)

- Ks. Józef Nikoniuk, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Św. Stanisława BM w Siedlcach, na urząd proboszcza par. Św. Jana Ewangelisty w Polubiczach (04.08)
- Ks. Kazimierz Nowak, rezydent Domu Księży Emerytów, na urząd proboszcza par. MB Różańcowej w Sławatyczach (14.07)
- Ks. Jan Orłowski, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Przemienienia Pańskiego w Malowej Górze, na urząd proboszcza par. Niepokalanego Poczęcia NMP w Ostrowie Lubelskim (07.07)
- Ks. Dariusz Parafiniuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Częstochowskiej w Szpakach, na urząd proboszcza par. Podwyższenia Krzyża Św. w Żeszczynce (07.07)
- Ks. Antoni Pietruszka, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Dziesięciu Tyśięcy Rycerzy Męczenników w Trzebieszowie, na urząd proboszcza par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie (21.07)
- Ks. Krzysztof Stepczuk, zwolniony z obowiązków w Katolickim Radiu Podlasie, mianowany proboszczem par. MB Częstochowskiej w Szpakach (07.07)
- Ks. Janusz Strzałkowski, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Narodzenia NMP w Kodeńcu, na urząd proboszcza par. Św. Mikołaja w Lubieniu (21.07)
- Ks. Antoni Sulich, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Jozafata w Gęsi, na urząd proboszcza par. MB Kodeńskiej w Pilawie (21.07)
- Ks. Marek Szlanta, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Podwyższenia Krzyża Św. w Wyszkwowie, na urząd proboszcza par. Św. Stanisława BM w Czerwonce Liwskiej (14.07)
- Ks. Andrzej Szymoniuk, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Św. Bartłomieja Apostoła w Grębkowie, na urząd proboszcza par. MB Bolesnej w Lacku (07.07)
- Ks. Tadeusz Tomasiuk, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Apostołów Szymona i Tadeusza w Brzostówce, na urząd proboszcza par. Św. Prakseidy w Dokudowie (07.07)
- Ks. Tadeusz Turyk, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Niepokalanego Poczęcia NMP w Drelowie, na urząd proboszcza par. Św. Stanisława Kostki w Kosyniu (07.07)
- Ks. Andrzej Witkowski, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Mikołaja Biskupa w Krześlinie, na urząd proboszcza par. Chrystusa Miłosiernego w Białej Podl. (07.07)

- Ks. Roman Wojtczuk, przeniesiony z urzędu wikariusza par. Św. Antoniego w Kotuniu, na urząd proboszcza par. MB Częstochowskiej w Zabieżkach (27.07)
- Ks. Janusz Wolski, zwolniony z urzędu dyrektora Katolickiego Radia Podlasie, mianowany proboszczem par. Ducha Św. w Siedlcach (03.07)
- Ks. Tadeusz Zawadzki, przeniesiony z urzędu proboszcza par. Św. Stanisława BM w Czerwoncu Liwskiej, na urząd proboszcza par. MB Królowej Korony Polskiej w Kopciach (14.07)
- Ks. Kazimierz Zdunek, przeniesiony z urzędu proboszcza par. MB Kodeńskiej w Pilawie, na urząd proboszcza par. Dziesięciu Tysięcy Rycerzy Męczenników w Trzebieszowie (21.07)

Wikariusze

- Ks. Sylwester Anusiewicz, przeniesiony z par. Trójcy Św. w Terespolu, do par. Podwyższenia Krzyża Św. w Łaskarzewie (07.07)
- Ks. Grzegorz Cholewa, przeniesiony z par. Św. Antoniego Padewskiego w Huszlewie, do par. Św. Jana Chrzciciela w Kłoczewie (07.07)
- Ks. Wojciech Cholewa, przeniesiony z par. Św. Zygmunta w Łosicach, do par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie (07.07)
- Ks. Andrzej Ciok, przeniesiony z par. Wniebowzięcia NMP w Parysowie, do par. Św. Antoniego w Kotuniu (07.07)
- Ks. Dariusz Denisiuk, przeniesiony z par. Św. Jana Chrzciciela w Kłoczewie, do par. Św. Alberta w Łukowie (07.07)
- Ks. Artur Domański, przeniesiony z par. Chrystusa Króla w Jedlance, do par. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podl. (07.07)
- Ks. Jarosław Gałązka, przeniesiony z par. Św. Stanisława BM w Zbuczynie, do par. Św. Antoniego Padewskiego w Huszlewie (07.07)
- Ks. Grzegorz Gładysz, przeniesiony z par. Podwyższenia Krzyża Św. w Sobieszynie, do par. Trójcy Św. w Terespolu (07.07)
- Ks. Adam Karcz, przeniesiony z par. Św. Piusa V w Dęblinie, do par. Św. Brata Alberta w Łukowie (07.07)
- Ks. Paweł Kobiałka, przeniesiony z par. Wniebowzięcia NMP w Maciejowicach, do par. Katedralnej w Siedlcach (07.07)
- Ks. Krzysztof Korolczuk, przeniesiony z par. Wszystkich Świętych w Sobieniach Jeziory, do par. Trójcy Św. w Staninie (07.07)
- Ks. Grzegorz Krasuski, przeniesiony z par. Przemienienia Pańskiego w Horbowie, do par. Chrystusa Króla w Jedlance (07.07)

- Ks. Dariusz Kujda, przeniesiony z par. Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie, do par. Ducha Św. w Woli Uhruskiej (07.07)
- Ks. Bogumił Lempkowski, przeniesiony z par. Wniebowzięcia NMP w Leopoldowie, do par. Św. Anny w Białej Podl. (07.07)
- Ks. Tomasz Lubaszko, przeniesiony z par. Św. Jana Chrzciciela w Warszawicach, do par. Przemienienia Pańskiego w Horbowie (07.07)
- Ks. Janusz Mazurek, przeniesiony z par. Niepokalanego Poczęcia NMP w Ostrowie Lubelskim, do par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Okrzei (07.07)
- Ks. Bogusław Mich, przeniesiony z par. Podwyższenia Krzyża Św. w Łaskarzewie, do par. Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podl. (07.07)
- Ks. Tomasz Muszyński, przeniesiony z par. Przemienienia Pańskiego Malowej Górze, do par. Narodzenia NMP w Białej Podl. (07.07)
- Ks. Andrzej Ognik, przeniesiony z par. Katedralnej w Siedlcach, do par. Wniebowzięcia NMP w Stoczku Łukowskim (07.07)
- Ks. Marcin Olek, przeniesiony z par. Narodzenia NMP w Białej Podl., do par. Katedralnej w Siedlcach (07.07)
- Ks. Robert Osypowicz, przeniesiony z par. Wniebowzięcia NMP w Stoczku Łukowskim, do par. Wszystkich Świętych w Sobieniach Jeziory (07.07)
- Ks. Paweł Paszkiewicz, przeniesiony z par. Św. Tomasza Bpa w Jabłoni, do par. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podl. (07.07)
- Ks. Tomasz Pycka, przeniesiony z par. Podwyższenia Krzyża Św. w Łaskarzewie, do par. Wniebowzięcia NMP w Parysowie (07.07)
- Ks. Michał Rodak, przeniesiony z par. Trójcy Św. w Staninie, do par. Św. Anny w Wohyniu (07.07)
- Ks. Andrzej Siedlanowski, przeniesiony z par. Wniebowzięcia NMP w Wildze, do par. Św. Anny w Białej Podl. (07.07)
- Ks. Andrzej Szpura, przeniesiony z par. Św. Brata Alberta w Łukowie, do par. Krzyża Św. w Łaskarzewie (20.07)
- Ks. Radosław Szucki, przeniesiony z par. Trójcy Św. w Gończycach, do par. Św. Stanisława BM w Siedlcach (07.07)
- Ks. Mariusz Szyszko, przeniesiony z par. Katedralnej w Siedlcach, do par. Św. Zygmunta w Łosicach (07.07)
- Ks. Krzysztof Wesołowski, przeniesiony z par. Św. Anny w Białej Podl., do par. Podwyższenia Krzyża w Łukowie (07.07)
- Ks. Andrzej Wisio, przeniesiony z par. Najśw. Serca Pana Jezusa w Wojcieszkowie, do par. Niepokalanego Poczęcia NMP w Ostrowie Lubelskim (07.07)

Ks. Adam Zawistowski, przeniesiony z par. Ducha Św. w Woli Uhruskiej, do par. Przemienienia Pańskiego Malowej Górze (07.07)

Nominacje

Ks. Waldemar Izdebski, mianowany dziekanem dekanatu adamowskiego, na okres pięciu lat (08.07)

Ks. Sławomir Kapitan, mianowany dyrektorem Katolickiego Radia Podlasie (20.07)

Ks. Jan Liwak, mianowany wicedziekanem dekanatu wisznickiego, na okres pięciu lat (28.06)

Ks. Paweł Nowogórski CSMA, mianowany proboszczem par. MB z Góry Karmel w Górkach k/Garwolina (18.07)

Ks. Edward Molenda, mianowany proboszczem par. Wniebowzięcia NMP w Niwiskach (19.08)

Ks. Antoni Pietruszka, mianowany dziekanem dekanatu łukowskiego I, na okres pięciu lat (22.07)

Ks. Andrzej Sochał, mianowany diecezjalnym koordynatorem przygotowań do XX Światowego Dnia Młodzieży – Kolonia 2005 (13.07)

Ks. Stanisław Starega, mianowany wicedziekanem dekanatu domanickiego, na okres pięciu lat (28.06)

Neoprezbiterzy

Ks. Marek Bieńkowski, mianowany wikariuszem par. Św. Jana Chrzciciela w Warszawicach (08.07)

Ks. Leszek Borysiuk, mianowany wikariuszem par. Katedralnej w Siedlcach (08.07)

Ks. Marek Buch, mianowany wikariuszem par. Św. Stanisława BM w Zbuczynie (08.07)

Ks. Marcin Budzyński, mianowany wikariuszem par. Św. Bartłomieja Ap. w Grębkowie (20.07)

Ks. Adam Jan Całus, mianowany wikariuszem par. Trójcy Św. w Gończycach (08.07)

Ks. Michał Chromiński, mianowany wikariuszem par. Podwyższenia Krzyża Św. w Sobieszynie (08.07)

Ks. Marcin Cierzyk, mianowany wikariuszem par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Pratulinie (08.07)

- Ks. Łukasz Gomółka, mianowany wikariuszem par. Podwyższenia Krzyża Św. w Miętym (01.08)
- Ks. Leszek Gwardecki, mianowany wikariuszem par. Wniebowzięcia NMP w Maciejowicach (08.07)
- Ks. Bogdan Iwańczuk, mianowany wikariuszem par. Św. Tomasza Bpa w Jabłoni (08.07)
- Ks. Tomasz Koprianiuk, mianowany wikariuszem par. Trójcy Św. w Łosicach (08.07)
- Ks. Grzegorz KOZŁOWICZ, mianowany wikariuszem par. Trójcy Św. w Janowie Podl.(08.07)
- Ks. Bogdan Kozłowski, mianowany wikariuszem par. Niepokalanego poczęcia NMP w Drelowie (20.07)
- Ks. Waldemar Kułak, mianowany wikariuszem par. Wniebowzięcia NMP w Wildze (08.07)
- Ks. Wiesław Mućka, mianowany wikariuszem par. Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie (08.07)
- Ks. Krzysztof Piórkowski, mianowany wikariuszem par. Podwyższenia Krzyża Św. w Adamowie (08.07)
- Ks. Jacek Rosa, mianowany wikariuszem par. Przemienienia Pańskiego w Wisznicach (08.07)
- Ks. Kamil Paweł Wasilewski, mianowany wikariuszem par. Św. Piusa V w Dęblinie (08.07)

Zwolnienia

- Ks. Sławomir Kapitan, zwolniony z funkcji duszpasterza akademickiego w Siedlcach (20.07)
- Ks. Mirosław Semeniuk, zwolniony z urzędu wikariusza par. Katedralnej w Siedlcach (01.07)
- Ks. Paweł Wiatrak, zwolniony z urzędu wikariusza par. Trójcy Św. w Janowie Podl., i skierowany na urlop zdrowotny (07.07)

Skierowani na studia

- Ks. Marek Andrzejuk, zwolniony z urzędu wikariusza par. MB Nieustającej Pomocy w Radzynie Podl., i skierowany na studia (07.07)
- Ks. Mateusz Czubak, zwolniony z urzędu wikariusza par. Św. Anny w Białej Podl., i skierowany na studia (07.07)

- Ks. Rafał Jarosiewicz, zwolniony z urzędu wikariusza par. MB Częstochowskiej w Radoryżu, i skierowany na studia (07.07)
- Ks. Adam Józefaciuk, zwolniony z urzędu wikariusza par. Św. Trójcy w Łosicach i skierowany do pracy we Francji (07.07)
- Ks. Tadeusz Olędzki, zwolniony z urzędu wikariusza par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Okrzei, i skierowany na studia (07.07)
- Ks. Jarosław Ruciński, zwolniony z urzędu wikariusza par. Podwyższenia Krzyża Św. Miętmem i skierowany na studia (01.08)
- Ks. Jacek Sereda, zwolniony z urzędu wikariusza par. Św. Stanisława BM w Siedlcach, i skierowany na studia (07.07)
- Przeniesieni na emeryturę**
- Ks. Czesław Andrzejuk, zwolniony z urzędu proboszcza par. Św. Anny w Wohyniu, i przeniesiony na emeryturę (07.07)
- Ks. Antoni Bubela, zwolniony z urzędu proboszcza par. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łomazach, i przeniesiony na emeryturę (07.07)
- Ks. Lucjan Chojniak, zwolniony z urzędu proboszcza par. Św. Jana Ewangelisty w Polubiczach, i przeniesiony na emeryturę (04.08)
- Ks. Józef Huszaluk, zwolniony z urzędu proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Stoczku Łukowskim, i przeniesiony na emeryturę (14.07)
- Ks. Stefan Kornas, zwolniony z urzędu proboszcza par. Ducha Św. w Siedlcach, i przeniesiony na emeryturę (03.07)
- Ks. Władysław Kuć, zwolniony z urzędu proboszcza par. MB Nieustającej Pomocy w Maniach, i przeniesiony na emeryturę (19.08)
- Ks. Jan Kurek, zwolniony z urzędu proboszcza par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie, i przeniesiony na emeryturę (21.07)
- Ks. Romuald Michalczyk, zwolniony z urzędu proboszcza par. Wniebowzięcia NMP w Maciejowicach, i przeniesiony na emeryturę (27.07)
- Ks. Stanisław Pawluczuk, zwolniony z urzędu proboszcza par. Niepokalanego Poczęcia NMP w Ostrowie Lubelskim, i przeniesiony na emeryturę (07.07)
- Ks. Wincenty Płudowski, zwolniony z urzędu proboszcza par. Wniebowzięcia MB w Leopoldowie, i przeniesiony na emeryturę (07.07)

Zmarli kapłani

Zmarł Ks. Kanonik Tomasz Eugeniusz CISZEWSKI

Urodzony 16.11.1913 r. w Sokołach, syn Adama i Marii.

Jego ojciec był naczelnikiem poczty w Sokołach. Gdy miał 1,5 roku stracił matkę. Ojciec wraz z pięciorgiem dzieci po wybuchu I Wojny Światowej wyjechał do Rosji. W 1919 roku powrócił do Polski i objął urząd naczelnika poczty w Kocku. W 1920 roku umarł mu ojciec.

Ks. Ciszewski szkołę średnią ukończył w Siedlcach.

Świecenia kapłańskie przyjął 25.01.1941 r.

Od 1.03.1941 – był wikariuszem w parafii Ryki.

Od 1.08.1941 – był wikariuszem w parafii Mordy.

Od 1.09.1941 – był prokuratorem WSD w Siedlcach.

W latach 1946 - 1949 przebywał na ziemiach zachodnich (Administratura Apostolska Kamieńsko-Lubuska w Gorzowie Wielkopolskim).

Od 1946 – był prefektem gimnazjum i internatu państwowego w Sulechowie.

(Od 1949 – do 1950 r. pracował w Diecezji Siedleckiej - był prefektem Mniejszego Seminarium Duchownego w Siedlcach).

Od 1950 – do 1965 – znowu przebywał na ziemiach zachodnich w Administraturze Dolnego Śląska we Wrocławiu.

Pełnił urząd administratora parafii Żary.

Dnia 30.09.1965 – wrócił do Diecezji i objął funkcję rektora filii duszpasterskiej w Turowie.

W 1984 – przeszedł na emeryturę.

Początkowo mieszkał w domu rodzinnym przy ul. Cmentarnej 35, a przez ostatnie kilka lat w Domu Emerytów przy ul. Kościuszki 10.

Zmarł 10.07. 2004

Żył lat 91, w kapłaństwie 63.

Pogrzeb odbył się 13 lipca (wtorek).

Msza pogrzebowa pod przewodnictwem Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego odbyła się w katedrze siedleckiej, o godzinie 10.00, a następnie ciało zostało złożone na cmentarzu centralnym w Siedlcach.

KOMUNIKATY KURII

Łuków, 23.06.2004 r.

XXIV Piesza Pielgrzymka
Podlaska
na Jasną Górę 2004

Czcigodny Księżę

Już tylko miesiąc dzieli nas od dnia, kiedy XXIV Piesza Pielgrzymka Podlaska wyruszy na swój pątniczy szlak.

Oto kilka istotnych informacji dotyczących Pielgrzymki i obecnej fazy przygotowań:

1. **Hasłem** tegorocznej Pielgrzymki stały się słowa: **Pójdź za mną**.
2. **Rozmyślenia i konferencje tematyczne** wskazując na różne aspekty życia chrześcijańskiego, próbują odpowiedzieć na pytanie: jak w naszej codzienności naśladować Chrystusa? Rozmyślenia przygotowane zostały przez harcerzy zrzeszonych przy parafii św. Mikołaja z Międzyrzecza Podlaskiego, z inspiracji ks. Jacka Jaśkowskiego. Konferencje przygotował ks. Zbigniew Sobolewski.
3. **Uzgodnienie trasy** Pielgrzymki zostało dokonane centralnie. Nie ma, więc potrzeby indywidualnego uzgadniania, jednak w poszczególnych miejscach wyjścia grup /np. Łosice, Międzyrzec Podl., Garwolin, Parczew, Włodawa, Łuków, Ryki/ można kilka dni przed wyjściem grupy przypomnieć w komisariacie policji o terminie wyjścia i poprosić o pomoc w organizacji ruchu ze strony policji.
4. **Apteka** Pielgrzymki będzie zaopatrywana centralnie, poszczególne jednak służby medyczne grup proszone są o gromadzenie leków we własnym zakresie, szczególnie, gdy chodzi o zaopatrzenie podręcznej apteczki na wyjście grupy. Gromadzenie leków nie może jednak polegać na ich zakupie w aptece... Prosimy w miarę możliwości o „organizowanie” zaopatrzenia medycznego na zasadzie darowizny przez apteki!
5. **Ubezpieczenie pielgrzymów** od nieszczęśliwych wypadków oraz Ks. Przewodników od odpowiedzialności cywilnej zostanie dokonane centralnie.
6. **Nagłośnienie** zostanie dostarczone w odpowiednim czasie. Baterie zostaną zakupione centralnie i dostarczone z nagłośnieniem, na trasie zaś będą w miarę potrzeby do uzupełnienia na Bazie lub w Służbie Technicznej.

7. **Plakat pielgrzymkowy** dołączony jest do niniejszego listu. Proszę o przekazanie go dalej jako źródło informacji o Pielgrzymce z wiadomością o miejscu zapisów oraz możliwości uzyskania informacji o Pielgrzymce oraz umieszczenie go w widocznym miejscu na tablicy ogłoszeń.

8. Doświadczenie ubiegłych lat wskazuje na ogromne zainteresowanie **Pielgrzymką Duchową**. Tę formę pielgrzymowania chcemy propagować również w tym roku. W aspekcie duchowym ta część Pielgrzymki to naprawdę niezwykły fenomen! W wielu parafiach podczas Pielgrzymki odbywają się Apele Jasnogórskie, gromadzące naprawdę liczne grono wiernych. Może, więc warto bardzo mocno zaangażować się w tę formę pielgrzymowania? Do niniejszego listu dołączone są **Karty Duchowego Pielgrzymca**, które są przeznaczone dla tych wszystkich, którzy w tę formę pielgrzymowania chcieliby się włączyć. Ewentualne ofiary pieniężne, dołączone do intencji duchowych, mogą być użyte jako dofinansowanie idących na pielgrzymkę, których nie stać na opłacenie wpisowego lub też można przekazać je kierownictwu pielgrzymki albo wpłacić na konto znajdujące się na dołączonych przekazach pocztowych.

9. **Pielgrzymka w Katolickim Radiu Podlasia 1-14.08.2004**

Codziennie:

- godz. 6.00 - Msza św. z rozmyślaniami w homilii
- godz. 12.00 – Anioł Pański i konferencja dnia
- godz. 8.40; 10.35; 12.20; 15.20 – relacje z trasy Pielgrzymki /od 5.08/
- godz. 17.15 – 5; 12.20 - podsumowanie dnia
- godz. 20.30 - 12.20 -modlitwa różańcowa
- godz. 21.00 – Apel Jasnogórski z trasy Pielgrzymki

Ponadto:

2.08 - godz. 7.00 – transmisja Mszy Św. z katedry, rozpoczęcie Pielgrzymki

4.08 - godz. 21.00 – transmisja Apelu Jasnogórskiego z Dębłina

5.08. - godz. 7.00 – transmisja Mszy św. z Dębłina

14.08 - godz. 9.00 – transmisja Mszy św. z Jasnej Góry, zakończenie Pielgrzymki

Informacje bieżące z trasy Pielgrzymki będą podawane również w serwisach lokalnych

od 7.30 do 18.30 – co godzinę.

12. Spotkani poprzedzające Pielgrzymkę:

- 17.07. godz.10.00, Łuków, Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego – Księża Przewodnicy i Służby centralne PPP.
- 4.07. godz. 16.00, Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego – kierowcy bagażowi

13. Zapisy na Pielgrzymkę:

przy zapisie dokonywane są następujące opłaty:

- wpisowe – 70 zł, w tym jest ubezpieczenie i opłata za bagaż podstawowy / do 15 kg., w tym śpiwór i materac/, namiot, butlę gazową, miski, wiaderka oraz obsługę toalet.
- za każdy kilogram nadwagi bagażu – 3 zł.

14. Na spotkaniach przedpielgrzymkowych warto jest zaakcentować kilka zasadniczych spraw dotyczących pielgrzymowania:

- pielgrzymka jako akt religijny /Msza św., konferencje, nabożeństwa/, a nie rajd turystyczny
- regulamin jako zasada pielgrzymowania i wzajemnych kontaktów
- właściwa interpretacja regulaminu /również, gdy chodzi o strój pielgrzymy /- właściwy strój zakrywa ramiona i kolana/

15. Powróćmy do zwyczaju triduum przed Pielgrzymką. Niech będzie to również okazją do korzystania z sakramentu pokuty: na trasę ruszamy pojednani z Bogiem i ludźmi.

16. Kontakty i telefony:

- Ks. Piotr Wojdat - 025/798 21 44 lub 601 912229
- Ks. Jacek Jaśkowski – zastępca Kierownika Pielgrzymki - 025/7554125 lub 0604/736981
- Ks. Paweł Kobiałka - kierownik Bazy Pielgrzymki - 0600/079006

Po kilku dniach pielgrzymowania zauważa się wzrastające zapotrzebowanie, szczególnie młodzieży, na posługę spowiedników. Dlatego też zwracam się z prośbą do kapłanów, którzy mogą włączyć się w pielgrzymowanie, przez dzień czy kilka dni, o ich obecność i posługę. W sposób szczególny słowa zaproszenia kieruję do księży, którzy naszą pielgrzymkę tworzyli, i proszę o to, by w dalszym ciągu czuli się pątnikami i jeśli to możliwe w pielgrzymowanie się włączali.

Do kapłanów, którzy nie biorą udziału w Pielgrzymce zwracam się z apelem o to, by odwiedzając pielgrzymów, nie naruszali jej modlitewno-pokutnego charakteru, ale w miarę możliwości włączali się w te rekolekcje w drodze, np. przez posługę spowiednika.

Mam nadzieję, że przygotowania postępują również w poszczególnych grupach i ośrodkach. Szczególna troska niech towarzyszy sprawie duchowego przygotowania się do Pielgrzymki. Oby przyniosła ona jak najlepsze owoce!

Z nadzieją na spotkanie na szlaku Pielgrzymki i pamięcią w modlitwie

SPIS TREŚCI

Ks. Piotr Wojdat
Kierownik Pielgrzymki

Stolica Apostolska

Chłowiek chorej zawsze zachowuje swą godność - <i>Do uczestników międzynarodowego kongresu lekarzy katolickich</i>	305
Patrzeć z wiarą na wasze życie, powołanie i misję - <i>Spotkanie z wycho-wawcami i alumnami międzynarodowego międzynarodowego Seminarium Rodemptions Matera</i>	311
Aby nad Europą jaśniało oblicze Boga - <i>Przemówienie podczas audiencji z okazji przyznania Janowi Pawłowi II Nagrody Karola Wielkiego</i>	315

Episkopat Polski

W obronie „dobrych zawodów” - <i>Słowo Episkopatu Polski o wychowawczych wartościach sportu</i>	318
---	-----

Biskup Siedlecki

<i>Komunikat Biskupa Siedleckiego dotyczący finansowego wsparcia dla Katolickiego Radia Podlasie</i>	323
<i>Dekret ustanowienia parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej</i>	326
<i>Pismo do duszpasterzy i mieszkańców Białej Podlaskiej o ustanowieniu nowej parafii</i>	327
<i>Pismo w sprawie sympozjum liturgicznego</i>	329
<i>Program sympozjum</i>	330
<i>List do Diecezjan na dzień patrona kierowców</i>	331
<i>Zmiany wśród duchowieństwa</i>	333

Komunikaty kurii

<i>Informacja w sprawie XXIV Piętej Pielgrzymki Podlaskiej na Jasną Górę 2004</i>	342
---	-----

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

- Człowiek chory zawsze zachowuje swą godność – *Do uczestników międzynarodowego kongresu lekarzy katolickich* 305
- Patrzcie z wiarą na wasze życie, powołanie i misję – *Spotkanie z wychowawcami i alumnami «międzynarodowego misyjnego Seminarium Redemptoris Mater»* 311
- Aby nad Europą jaśniało oblicze Boga – *Przemówienie podczas audiencji z okazji przyznania Janowi Pawłowi II Nagrody Karola Wielkiego* 315

Episkopat Polski

- W obronie „dobrych zawodów” – *Słowo Episkopatu Polski o wychowawczych wartościach sportu* 318

Biskup Siedlecki

- Komunikat Biskupa Siedleckiego dotyczący finansowego wsparcia dla Katolickiego Radia Podlasie* 323
- Decret ustanowienia parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej 326
- Pismo do duszpasterzy i mieszkańców Białej Podlaskiej o ustanowieniu nowej parafii 327
- Pismo w sprawie sympozjum liturgicznego 329
- Program sympozjum 330
- List do Diecezjan na dzień patrona kierowców 331
- Zmiany wśród duchowieństwa 333

Komunikaty kurii

- Informacja w sprawie XXIV Pieszej Pielgrzymki Podlaskiej na Jasną Górę 2004 342

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel